

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιδ΄ 16-24 Μτθ. κβ΄ 14)
13 Δεκεμβρίου 2020

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἀδελφοί μου, ἀκούσαμε τὴν παραβολὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου ποὺ ἐκφράζει τὴν οἰκονομία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἀποκαλύπτει «τὴν ἀνέκφραστον ἀπόλαυσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Εὐρισκόμενος ὁ Κύριος σὲ κάποιο δεῖπνο, ἓνας ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων τοῦ εἶπε· «Μακάριος ὃς φάγεται ἄρτον ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 14-15), δηλαδὴ εἶναι εὐτυχῆς ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀξιωθεῖ νὰ καθίσει μαζὶ μὲ τὸν μεσσία, τοὺς Πατριάρχες καὶ τοὺς προφῆτες στὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ ἔχει οὐράνια χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ποιοὶ ὅμως θὰ ἀπολαύσουν αὐτὴ τὴ μακαριότητα καὶ εὐτυχία; Μήπως, ἐνῶ ὅλοι προσκαλοῦνται, ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τὴν συμμετοχὴ τους καὶ χάνουν τὸν οὐράνιο θησαυρό; Μήπως ὁ οὐράνιος οἰκοδεσπότης γνωστοποιεῖ σὲ ὅλους τὴν πρόσκληση, ἀλλὰ οἱ προσκαλούμενοι στρέφουν τὰ ὦτα καὶ παίρνουν ἄλλες κατευθύνσεις;

Ὁ Θεὸς ἀδελφοί μου, προσκαλεῖ τὸν ἄνθρωπο συνεχῶς, ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἀρνητὲς τῆς μεγάλης κλήσεως. Δὲν ἐπιλέγουμε τὴν ἐπιστροφή στὴν προπρωτικὴ κατάσταση, τὴν συμμετοχὴ μας στὴν ζωοποιὸ χάρη, δὲν θέλουμε νὰ χορτάσουμε ἀπὸ τὸν ἄρτο τῆς ζωῆς, γι' αὐτὸ καὶ μένουμε νηστικοὶ πνευματικὰ καὶ πεινασμένοι.

Σὲ τρεῖς κατηγορίες κατέταξε ὁ Κύριος ὅσους ἀρνοῦνται νὰ γευθοῦν τὰ ἀγαθὰ τοῦ δεῖπνου Του. Στὴν πρώτη ομάδα εἶναι οἱ δοῦλοι τῶν αἰσθητῶν. «Ἄγρον ἠγόρασα καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν». Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἀρνοῦνται νὰ ἐκκλησιασθοῦν καὶ νὰ ἐκκλησιοποιηθοῦν, γιατί εἶναι ὑποδουλωμένοι στὴν ὕλη. Δὲν τὴν βλέπουν ὡς δῶρο Θεοῦ καὶ δὲν τὴν ἀναφέρουν σὲ Αὐτόν. Τί κάνουμε στὴν Θεία Λειτουργία; Προσφέρουμε τοὺς καρπούς μας στὸν Θεὸ ποὺ τοὺς ἀγιάζει καὶ στὴν συνέχεια ἀγιαζόμαστε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ αὐτούς. Ὅταν δὲν ζοῦμε εὐχαριστιακά, ὅταν δὲν θεωροῦμε τὰ ἀγαθὰ μας ὡς δῶρο Θεοῦ, τότε ὑπηρετοῦμε δουρικὰ τὴ γῆ, ἀφήνοντας ἔρημη τὴν καρδιά μας, πεινασμένη τὴν ψυχὴ μας.

Δεύτερη ομάδα ἀρνητῶν καὶ πνευματικὰ πεινασμένων εἶναι οἱ δοῦλοι τῆς ἐργασίας. «Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά». Ὁμάδα ἀνθρώπων μὲ νοῦ καὶ καρδιὰ προσηλωμένα στὰ γήινα, στὴ δουλειὰ ποὺ γίνεται ἔτσι δουλεία, γιατί ὑποχρεώνει αὐτούς

τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ὑποταγμένοι στὸν χρόνο, νὰ μετρᾶνε τὴ ζωὴ τους μὲ ὀχτάωρα καὶ ἐργάσιμες μέρες, νὰ δυσκολεύονται νὰ καταλάβουν ὅτι ἐργάζονται γιὰ νὰ ζοῦν καὶ ὄχι ὅτι ζοῦν γιὰ νὰ ἐργάζονται. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως δὲν ἀρνεῖται τὴν ἐργασία, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπολυτοποιεῖ. Τὴν θεωρεῖ σὰν ἐργόχειρο στὴ ζωὴ μας. Ἔτσι κέντρο καὶ στόχος τῶν ἐπιδιώξεων μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἡ ἀποδεσμευμένη ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ χρόνου, ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ κέρδους.

Κατὰ ἓνα περίεργο τρόπο ἡ τρίτη ομάδα ἀρνητῶν καὶ πεινασμένων προβάλλει ὡς δικαιολογία τῆς ἀρνήσεώς τους τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ. «Γυναῖκα ἔγημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν». Ὁ γάμος ἔγινε ἐμπόδιο καὶ δὲν ἔλαβαν μέρος στὸ μεγάλο δεῖπνο. Συμβαίνει καὶ σήμερα αὐτό. Ἀρκετοὶ θεωροῦν τὸν γάμο καὶ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη ἐμπόδιο. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τὴ συζυγία καὶ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ, ἡ ὁποία μὲ τὴ μετοχὴ της στὴ λατρεία ἐλαφρώνει τὸ βάρος της, ἀνανεώνεται καὶ διατηρεῖ τὴν ἐνότητά της.

Ἡ πρώτη ομάδα, ποὺ ἀρνοῦνται τὴ συμμετοχὴ τους στὸ μεγάλο Δεῖπνο δεμένοι μὲ τὸν ἀγρὸ καὶ τὴν γῆ, ἀποκηρύσσουν τὴν πρόσκληση γιὰ σωτηρία. Ἀρνηση ὅμως τῆς σωτηρίας σημαίνει ἐπιλογὴ τοῦ θανάτου. Ἡ δεύτερη ομάδα εἶναι φορτωμένη ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν φροντίδα γιὰ τὰ ἐπαγγελματικά, γι' αὐτὸ μὲ πείσμα φροντίζουν ὑπερβολικὰ τὶς ἐργασίες τους καὶ ὄχι τὴ σωτηρία τους. Ἀδιαφορία ὅμως γιὰ τὴ σωτηρία σημαίνει θάνατο. Ἡ τρίτη ομάδα ἀνόητα ὑποστηρίζει πὼς δὲν συμβιβάζεται οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ θρησκευτικότητα, ἐνῶ οὐσιαστικὰ αὐτοστερεῖται τὸν πνευματικὸ ἀνεφοδιασμό.

Ὅλοι, ἀδελφοί μου, καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ Μεγάλου Δείπνου καὶ τῶν προσκεκλημένων ἀφορᾷ στὸ μεγάλο Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅπου προσφέρεται «ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς» (Ἰωάν. 6-51), ποὺ μᾶς μεταγγίζει τὴ Ζωὴ καὶ τὴν Ἀνάσταση. Αὐτὴ τὴν προοπτικὴ, αὐτὴ τὴ διάσταση τὴ ζοῦμε μόνο στὴ Θεία Εὐχαριστία, γιὰτὶ ἐκεῖ ὅλα καὶ ὅλοι μεταμορφώνονται, ὅλα ἀλλάζουν. Τότε τὸ παρὸν γίνεται αἰώνιο καὶ τὸ αἰώνιο ἔρχεται τόσο κοντὰ μας μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς καθιστᾷ συνδαιτυμόνες στὸ οὐράνιο δεῖπνο Του, δηλαδὴ κληρονόμους τῆς οὐράνιας Βασιλείας Του. Ἀμήν.

[dkpdf-button]